

ο Τοιχοδρόμος
(ή Σβαρνίστρα)

είναι ένας μοναχικός και λίγο αντικοινωνικός κάτοικος των ψηλών βουνών και των απρόσιτων γκρεμών.

Που και που, όμως, κατεβαίνει στα χαμηλά, περνάει και από το Άλσος Παγκρατίου να αφουγκραστεί το σούσουρο

και παίρνει σβάρνα τους τοίχους της γειτονιάς για να διαδώσει ιδέες, σκέψεις, ιστορίες όλες από τα κάτω.

αρ. φύλλου 7 • alsospagkratiou.wordpress.com • alsospagkratiou@gmail.com • φλεβάρης 2016

Η ΤΟΙΧΟΔΡΟΜΟΣ

Εφημερίδα Τοίχου της Συνέλευσης Άλσους Παγκρατίου

την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα, στις 13:00 συνέλευση και πρωινός καφές στο Άλσος

Οι άνθρωποι που έρχονται απ' τη θάλασσα

24 Δεκεμβρίου 9:00 π.μ.: Άφιξη στη Σκάλα Συκαμινιάς, ένα μικρό ψαροχώρι στη βόρεια Λέσβο, το οποίο έχει μετατραπεί τους τελευταίους μήνες σε χώρο πρώτης υποδοχής των ανθρώπων που έρχονται από τη θάλασσα, πριν αυτοί φτάσουν στο κέντρο καταγραφής στη Μόρια. Εκεί υπάρχουν αρκετές μη κυβερνητικές οργανώσεις και η αυτοοργανωμένη δομή του Πλατάνου, όπου και σκοπεύω να περάσω τις ημέρες της άδειάς μου, μαζί με ερωτήματα του τύπου: «Με τόσους εθελοντές που έχουν μαζευτεί εκεί έχει νόημα η παρουσία μου;». Ξαφνικά μαζεύεται κόσμος στην προβλήτα. Πλησιάζει το σκάφος της frontex που συνοδεύει μια μικρή φουσκωτή βάρκα με 50 ανθρώπους, η οποία έχει πάρει νερό. Κάποιοι είναι βρεγμένοι, τα μωρά κλαίνε... στην προβλήτα περιμένουν εθελοντές με ισοθερμικές κουβέρτες από διαφορετικές οργανώσεις. Οι ευροσυνοριοφύλακες που φέρουν όπλα φωνάζουν στους εθελοντές: «Μη φύγει κανένας από δω!», θέλοντας να καταγράψουν πρώτα τους ανθρώπους, φοβερίζοντας καθ' όλη τη διάρκεια όλους τους παρευρισκόμενους. Οι εθελοντές διαπραγματεύονται για να τους αφήσουν να φροντίσουν πρώτα τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη. Στη συνέχεια, οι άνθρωποι μπαίνουν στη

σειρά περιμένοντας σιωπηλά για να καταγραφούν. Λίγο μετά φεύγουν με τα λεωφορεία χωρίς να προλάβουν να αλλάξουν. Καλώς ήρθατε στη Σκάλα Συκαμινιάς! Ευτυχώς σήμερα έχει καλή μέρα και δεν πάθατε υποθερμία...

24 Δεκεμβρίου 11:00 π.μ.: Σε λίγο έρχονται άλλες δύο βάρκες, αυτή τη φορά μπροστά στον Πλάτανο. Τους συνοδεύει με το σκάφος του ο Ι. ένας εθελοντής ναυαγοσώστης, καθοδηγώντας τους μαζί με άλλους για να μην πέσουν στα βράχια. Πρώτα βγαίνουν τα μωρά τα οποία κλαίνε τρομοκρατημένα και στη συνέχεια οι γυναίκες και οι άνδρες. Εθελοντές τους περιμένουν απ' έξω για να τους βγάλουν τα ψεύτικα σωσίβια, να τους δώσουν ισοθερμικές κουβέρτες, να ηρεμήσουν τα παιδιά και να τους οδηγήσουν στον Πλάτανο, όπου θα αλλάξουν ρούχα, θα φάνε και θα πιουν κάτι ζεστό, ώστε μετά να συνεχίσουν με λεωφορεία για το κέντρο καταγραφής στη Μόρια Λέσβου. Κάποιοι είναι ψύχραιμοι, άλλοι τρομοκρατημένοι. Μας χαιρετάνε όμως όλοι εγκάρδια.

Κάποιοι μας φιλάνε τα χέρια. Κάποιοι είναι βρεγμένοι. Τα μωρά κλαίνε και οι εθελοντές τα ησυχάζουν παίρνοντάς τα στην αγκαλιά τους και δίνοντάς τους από ένα γλειφιτζούρι και ένα χαμόγελο. Τα περισσότερα απλώνουν το χέρι και «κρατιούνται» από αυτό... από κάπου πρέπει να κρατηθούν... Οι γονείς τους είναι παραδίπλα προσπαθώντας να συνέλθουν. Κάποιοι παραπατούν στις πέτρες, άλλοι κλαίνε και κάποιοι γελάνε. Ανάμεσά τους και ένα κορίτσι με εγκεφαλική παράλυση και νοητική καθυστέρηση, ανα-

στατωμένο και αυτό, το οποίο προσπαθούμε να ηρεμήσουμε και για το οποίο ψάχνουμε αναπηρικό καροτσάκι. Αναρωτιέμαι ποιος λόγος αναγκάζει τους γονείς αυτού του παιδιού να το βάλουν σε τέτοια περιπέτεια, η απειλή της ζωής τους ή η απειλή για μια ζωή χωρίς ελπίδα; Μία κυρία πιο πέρα έχει λιποθυμήσει και την εξετάζει ο γιατρός. Το παιδάκι της κλαίει δίπλα μου ασταμάτητα. Με νοήματα και χειρονομίες προσπαθώ να το ησυχάσω, με έναν μεταφραστή του εξηγούμε ότι η μητέρα του χρειάζεται γιατρό, όμως θα γίνει καλά. Ελάχιστα πιο κάτω κάποιιοι ντόπιοι, τα λεγόμενα «κοράκια», σκυλεύουν τη βάρκα από τα πολύτιμά της μέρη. Οι άνθρωποι από τη θάλασσα σαστισμένοι, άλλοι βρεγμένοι, άλλοι χωρίς παπούτσια, πολλά μωρά και μικρά παιδιά, τα περισσότερα κλαίνε, άλλα είναι ήσυχα με παγωμένη έκφραση... Περίσσιοι φωτογράφοι σπεύδουν να απαθανατίσουν την κάθε στιγμή. Πολλές έντονες ταυτόχρονα στιγμές, καθημερινή πραγματικότητα στο νησί, σαν ένα σουρεαλιστικό φιλμ, για το οποίο κανένα blog δε με προετοίμασε.

Τα ρούχα: Τις μέρες που φτάνουν οι βάρκες όλες μαζί γίνεται χαμός στο τμήμα των ρούχων. Έρχονται διαφορετικοί άνθρωποι, συνήθως βρεγμένοι, κάποιοι με υποθερμία, κάποιοι σε σοκ. Στο τμήμα των γυναικείων ρούχων η αξιοπρέπεια των ανθρώπων περνάει μέσα από την ετοιμότητα των αλληλέγγυων να καταφέρουν να ντύσουν πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους, με διαφορετικές ανάγκες μέσα σε λίγο χρόνο, τις περισσότερες φορές χωρίς να μιλάνε την ίδια γλώσσα. Άλλες φορές το πετυχαίνουμε, και κάποιες άλ-

λες δυστυχώς όχι. Κάποια μέρα έφτασαν μαζεμένες τρεις βάρκες. Ένας άνδρας με υποθερμία είχε σπασμούς έξω από τη σκηνή. Μια γυναίκα μέσα στην αποθήκη βρεγμένη και σε κατάσταση σοκ...ο γιατρός είπε ότι έχει υποθερμία... απ' έξω άλλες γυναίκες που περιμένουν βρεγμένες, η κάθε μία με διαφορετικό σωματότυπο και διαφορετικές ανάγκες... Την ώρα αυτή αναλαμβάνει η γλώσσα του σώματος με χειρονομίες, νοήματα και λίγες σπαστές λέξεις που έχουμε μάθει.. «Κάνε γρήγορα, έχουμε extra large; βάλαμε φανελάκι, εσώρουχο, κάλτσες, πουλόβερ; Μαντάμ, κουτσίκ; (Κυρία είναι μικρό); Αυτό το μπουφάν κάνει; Α, είναι κοντό; Σωστά, χρειάζεται να καλύψει όλο το σώμα της... ωχ, μας τελείωσαν τα μακριά...Είναι μικρά τα παπούτσια; Έχεις νούμερο 38; Έχει μείνει μόνο αυτό»..! Εκείνη με νοήματα προσπαθεί να επικοινωνήσει. Σηκώνουμε μια κουβέρτα για να την καλύψουμε καθώς προσπαθεί να ντυθεί. Είναι σε σοκ και κλαίει. Τελικά την ντύνουμε εμείς, όπως ντύνεις ένα μωρό. Μας ευχαριστεί με το βλέμμα της πολλές φορές, ενώ απ' έξω μια ξένη φωτογράφος προσπαθεί να τραβήξει πλάνα, για να δείξει λέει τα «καλά πράγματα που κάνουμε». Φεύγει τελικά θυμωμένη που δεν την αφήσαμε να τραβήξει... Το αυτοσχέδιο δοκιμαστήριο που στήθηκε είναι γεμάτο, θα πρέπει να φτιάξουμε και άλλο, όταν είσαι βρεγμένος δεν μπορείς να περιμένεις. Μερικές φορές υπάρχει τόση δουλειά που δεν προλαβαίνεις να μιλήσεις με τους ανθρώπους που έρχονται. Μετά πρέπει να καθαρίσεις το δοκιμαστήριο, να φέρεις κατάλληλα ρούχα από την αποθήκη, να ταξινομήσεις ξανά τα ρούχα που δεν

επιλέχθηκαν, γιατί μπορεί να έρθει σε λίγο άλλη βάρκα και να μην είσαι προετοιμασμένος... ουφ! Ωστόσο ακούω ιστορίες για τους ανθρώπους που πέρασαν από εδώ. Πριν μερικές ημέρες έφτασε στον Πλάτανο μια έγκυος της οποίας 'σπάσαν τα νερά μέσα στη βάρκα. Την είχαν υποχρεώσει οι διακινητές να μπει στη βάρκα απειλώντας την ζωής της.

Οι συνελεύσεις: Κάποια βράδια γίνονται συνελεύσεις γύρω από το βαρέλι με τη φωτιά. Γύρω της οι αλληλέγγυοι του Πλατάνου, ξένοι και ντόπιοι, νέοι και ηλικιωμένοι, άνεργοι και εργαζόμενοι που έχουν έρθει από λίγες ημέρες μέχρι αρκετούς μήνες... αναρχικοί, αριστεροί, φιλάνθρωποι, απολιτίκ... παλιοί και νέοι στη δομή, καλούμαστε να συζητήσουμε ισότιμα για ζητήματα που χρήζουν άμεσης επίλυσης. Αναρωτιέμαι πώς μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι εμείς για τόσα πολλά και σύνθετα πράγματα... ωστόσο δεν υπάρχει η πολυτέλεια του χρόνου. Οι βάρκες μπορεί να φτάσουν σε λίγο και δεν έχουμε παπούτσια νούμερο 38-39, ούτε και μπουφάν μακριά. Όταν έχεις υποθερμία η επιβίωση περνά αναγκαστικά μέσα από την προετοιμασία, την οργάνωση και το συντονισμό. Παρόλα αυτά με κάποιον τρόπο κυλάει η συζήτηση, ακούγονται διαφορετικές απόψεις οι οποίες συγκλίνουν κάπως υπό την ομπρέλα του κοινού σκοπού. Ακούγονται όλες οι απόψεις και λαμβάνονται αποφάσεις.

Κάποια κρύα μέρα, το σούρουπο... :Μόλις έχει έρθει σήμα ότι φτάνει μια βάρκα σε μια παραλία 2 χιλ. από τον Πλάτανο. Μπαίνουμε στα αυτοκίνητα με κουβέρτες και γλειφιτζούρια να ξεχειλίζουν τις τσέπες, αλλά

και αγωνία. Κάνει πολύ κρύο και πρέπει να έχει γύρω στα 6 μποφόρ, η θάλασσα είναι φουσκωμένη με μεγάλα κύματα... η καρδιά μου πάει να σπάσει από το φόβο... αναρωτιέμαι πώς επιβιώνουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι μέσα στη βάρκα ...τρέμω από το κρύο, και είμαι στεγνή, έχω ένα ζεστό δωμάτιο να με περιμένει το βράδυ, ένα σπίτι που με περιμένει να γυρίσω στην Αθήνα μετά από αυτήν την «εκδρομή αλληλεγγύης». Πώς θα επιβιώσουν αυτοί οι

άνθρωποι που έχουν στρατοπεδεύσει μέρες στο βουνό στην απέναντι όχθη; Γιατί άραγε κάποιοι επέλεξαν να ταξιδέψουν σήμερα; Άκουσα ότι έχουν πέσει οι τιμές λόγω καιρού. Έχει έρθει πολύς κόσμος. Η Β. κοιτάζει με τα κιάλια στον ορίζοντα...Μετά από μισή ώρα ακούγεται ο ασύρματος, «False alarm» λάθος, δεν υπάρχει βάρκα...ουφ! Ευτυχώς!!... για σήμερα τουλάχιστον...

Άγνωστη μέρα, άγνωστη ώρα... Εδώ και λίγες μέρες δεν ξέρω τι μέρα και τι ώρα είναι. Στην παραλία μια γυναίκα παραπατάει, έχει χτυπήσει το πόδι της. Την υποβαστάζω. Είναι ξυπόλυτη. Της δίνω κάλτσες να φορέσει. Κλαίει συνέχεια και μου φιλάει τα χέρια. Ντρέπομαι λίγο... Κοίτα να δεις που φαίνομαι εγώ σωτήρας επειδή τυχαίνει να γεννήθηκα σε άλλη χώρα! Μετά θέλει να μου δείξει στο κινητό της πλάνα από τη διαδρομή που ακολούθησε με τις κόρες της από το Ιράν, διασχίζοντας κάποια βουνά. Καταλαβαίνω ότι περπάτησαν πολύ καιρό και ότι στο δρόμο πέθαναν κάποιοι. Δε μιλάμε την ίδια γλώσσα, αλλά όταν

συναντιούνται τα βλέμματά μας αισθάνομαι ότι γκρεμίζονται τα σύνορα και οι φιλοσοφικές μου σκέψεις μου φαίνονται ηλίθιες. Μετά καθαρίζω την παραλία και μερικοί νέοι άνδρες από τη βάρκα σπεύδουν να με βοηθήσουν μαζεύοντας και αυτοί σκουπίδια... Φέρνω στο νου μου τον ξενοδόχο, ο οποίος παραπονιόταν εχθές για τη βρωμιά που υπάρχει πλέον στις παραλίες της περιοχής από το πλήθος των ανθρώπων που φτάνουν. Σκέφτομαι ότι αν υπάρχει βρωμιά, αυτή θα πρέπει να προέρχεται από την αντίληψή μας για τα πράγματα...

Σε αυτή τη βάρκα ήταν όλοι βρεγμένοι μέχρι το λαιμό, φέρονταν περίεργα... Τα παιδιά ήταν παγωμένα, οι γυναίκες -παρόλο που μιλούσαν αγγλικά- δυσκολεύονταν να επικοινωνήσουν μαζί μας, έμεναν για ώρα στο αυτοσχέδιο δοκιμαστήριο. Κάποια ηλικιωμένη κυρία ανακάτεψε με τα χέρια της το χώμα στο έδαφος και φαινόταν σε μεγάλη σύγχυση... Αργότερα έμαθα ότι δύο τούρκικα σκάφη του λιμενικού τους εκφόβισαν στη θάλασσα χτυπώντας τη βάρκα τους από το πλάι, μέχρι που πήρε νερό.

Επόμενη στάση; Μετά από κάθε βάρκα, όταν τελειώνει και η τελευταία ταξιδιώτισσα, βγαίνω έξω ζαλισμένη για να δω τα ίδια πρόσωπα, όμως πια διαφορετικά, χαρούμενα! Τα παιδιά, αφού έχουν βάλει στεγνά ρούχα, ζωγραφίζουν και παίζουν στην παιδική γωνιά μαζί με τους εθελοντές, ενώ οι γονείς τους, λίγο πιο πέρα, συζητάνε πίνοντας κάτι ζεστό γύρω από το βαρέλι με τη φωτιά. Χαμογελάνε οι περισσότεροι. Τότε χαιρόμαι γιατί νιώθω ότι οι αλληλέγγυοι του Πλατάνου τα καταφέραμε σε αυτήν τη

βάρκα να κοιτάξουμε στα μάτια τους ταξιδιώτες.

Όμως γι' αυτούς τους ανθρώπους αυτή είναι μία ακόμη στάση ενός μεγάλου ταξιδιού. Ενώ εγώ θα επιστρέψω ανεμπόδιστα πίσω στην Αθήνα, κάποιοι θα περάσουν μέρες στο κέντρο καταγραφής στη Μόρια της Λέσβου, ιδιαίτερα αν δεν είναι Σύριοι, Ιρακινοί ή Αφγανοί, αρκετοί θα κοιμηθούν στο χώμα ή θα αναγκαστούν να αγοράσουν υπερκοστολογημένα αντίσκηνα από «καλοθελητές», κάποιοι θα στρατοπεδεύσουν στην Ειδομένη, κάποιοι θα απελαθούν... Σε πόσες άραγε «βάρκες» θα αναγκαστούν να μπουν αυτοί οι άνθρωποι λόγω επίπλαστων διαχωρισμών; Όμως στον Πλάτανο συνειδητοποιείς βαθιά ότι τα όρια μεταξύ πολιτικά κατασκευασμένων κατηγοριών, όπως αυτών του «πρόσφυγα» και του «οικονομικού μετανάστη», του «Σύριου» και του «Αλγερινού», χάνονται στα κύματα του Αιγαίου, όταν πολύ πριν και καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού τους, καταπατούνται πολλές φορές και με πολλούς τρόπους, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, το δικαίωμα στην ελεύθερη μετακίνηση, εν τέλει το δικαίωμά τους στη ζωή.

Δικαίωμα (ένας μονόλογος)

Με ποιο δικαίωμα έρχεστε ρε εδώ πέρα; Δεν έχει αλλού να πάτε, στις άλλες, τις πλούσιες χώρες; Εμείς τι είμαστε δηλαδή; Πού ακούστηκε να γεμίζετε τα νοσοκομεία μας και τα σχολεία μας που δεν φτάνουν ούτε για μας τους ίδιους; Με ποιο δικαίωμα μάς φορτώνετε τα βάσανά σας;

Είναι πόλεμος, λέει! Κι εμείς πολεμήσαμε αλλά δεν πήγαμε να φορτωθούμε στον άλλον, να καθίσεις κύριε να πολεμήσεις, τι μου έρχεσαι εμένα ρακέ..., να σε κάνω τι εγώ, εγώ που... Δηλαδή εγώ δεν έχω ευαισθησίες, λες; Αλλά δεν κοιτάτε που εδώ τα δικά μας τα παιδιά και δεν έχουνε δουλειά, εσείς τι θα κάνετε, στα σπίτια μας θα μπείτε;

Με ποιο δικαίωμα έρχεσαι εδώ πέρα, ρακένδυτος κι ελεεινός, πού να σε βάλω εγώ, πόσους να χωρέσουμε τέλος πάντων, εδώ κύριε έχουμε κατακτήσει κάποια δικαιώματα, δεν θα έρθεις εσύ να... μπάτε σκύλοι αλέστε. Εμείς και δεν θα χωράμε σε λίγο, στην ίδια μας τη χώ, μουσουλμάνοι θα γίνουμε όλοι; Κι εμείς τι χρωστάμε δηλαδή να γυρνάμε αύριο μεθαύριο ρακέ..., να σε κάνω τι εγώ;

Και τι φταίω εγώ για τον πόλεμό σου; Να πάνε να τα βρούνε με τους... Σκοτωμός λέει -και τι να κάνω εγώ!

Πνίγονται, λέει, και παγώνουν και πεινάνε. Και με ποιο θράσος, αυτοί, σκληροί άνθρωποι κι ανεύθυνοι, τα παιδιά τους σε μια βάρκα κι άντε, μου...σουλμ... Τι κλαίνε μετά; Πώς γίνεται να κλαίνε όπως εμείς; Πώς πεινάνε την ίδια πείνα; Με ποιο δικαίωμα αρρωσταίνουν με τις ίδιες αρρώστιες;

Εγώ που μια ζωή στην αγωνία και στα βά... με ποιο δικαίωμα ρε, έρχεσαι εδώ πέρα και μου..., τι μου φορτώνεσαι εμένα, και πεινάς κι αρρωσταίνεις...

Κι εγώ αρρωσταίνω αλλά δεν μπαίνω σε μια βάρκα να... Με ποιο δικαίωμα έρχεσαι και μου... Κι εμείς πολεμήσαμε αλλά δεν...

Κι εγώ φοβάμαι αλλά δεν...

Με ποιο δικαίωμα ρε, **έρχεσαι εδώ πέρα και μου μοιάζεις;**

Πίτης Προκοπίου
(απομαγνητοφώνηση: Βάγγος Πολύβιος)

Κάποτε ήσουν γηραιά
και παρά ταύτα κραταιά
τώρα μουστόγρια φτιασιδωμένη
την αυταπάτη πως θα ήσουν ενωμένη
αναπολείς. Καιρός πολύς έχει περάσει
μα εσύ, παλιό κι αγύριστο κουμάσι
της εξουσίας τη μανία σου σκορπάς
στους άκληρους ξεριζωμένους
στους άμοιρους μισοπνιγμένους
στους φτωχοδιάβολους ξεσπάς
με τα πλουμίδα σου δεν ξεγελάς
της νεκρικής σου εκφοράς
η αποφράς ημέρα-δες! -ζυγώνει
ευγνωμονούσα η πατρίς
ευλαβικά κλίνει το γόνυ

μ'ωιμέ
μ'αλλοί
και μ'ελεεύ! και φιλελεύ! και φιλελεύ!

απ' το Dachau στο Vichy
ξύπνα Ευρώπη μου χρυσή
στα Διαβατά, στην Ειδομένη
της όπου γης οι ξεχασμένοι

Εμπρός της γης οι κολασμένοι!

(από το ποίημα του Γ.Σουρή «Εσείς Ευρώπη κι εμείς στο Νευροκόπι»)

Νέα από τη γειτονιά

5 Σεπτέμβρη 2015

Η παρέμβαση στην εφημερίδα “δημοκρατία” τον Σεπτέμβρη του 15 ήταν η άμεση απάντηση στο εμετικό πρωτοσέλιδο της με τίτλο «Ασφυξία από λαθραίους» και τη φωτογραφία του πνιγμένου 3χρονου παιδιού στις τουρκικές ακτές. Αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες από τα ανατολικά μαζευτήκαμε στα γραφεία της εφημερίδας φωνάζοντας συνθήματα, κρατώντας πανό και πετώντας τρικάκια.

28 Νοέμβρη και 5 Δεκέμβρη 2015

Συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης για τους πρόσφυγες πραγματοποιήθηκε στο Άλσος Παγκρατίου, με την ανταπόκριση του κόσμου να είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Τα τρόφιμα και τα ρούχα που συγκεντρώθηκαν στάλθηκαν στην αυτοοργανωμένη δομή υποδοχής προσφύγων στη Συκαμινιά Λέσβου.

26 Γενάρη 2016

Δυναμική απάντηση στην φασιστική επίθεση που δέχθηκε η κατάληψη της Ανάληψης στον Βύρωνα στις 3/1, αποτέλεσε η πορεία που πραγματοποιήθηκε στις γειτονιές μας. Ξεκινώντας από το Άλσος Παγκρατίου και διασχίζοντας τις γειτονιές της Καισαριανής και του Βύρωνα μέχρι την κατάληψη της Ανάληψης, η πορεία έστειλε σαφές μήνυμα πως οι φασίστες δεν χωρούν στις γειτονιές μας.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΓΚΡΕΜΙΖΕΙ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Συλλέγουμε είδη πρώτης ανάγκης για τις δομές υποδοχής προσφύγων στη Συκαμινιά Λέσβου

Σάββατο 28/11 και Σάββατο 5/12
12:00 με 15:00
Ευτυχίδου και Σ. Μερκούρη
(Άλσος Παγκρατίου)

* Συγκεκριμένα :

αδιάβροχο (παντελόνια και πόντιο)
μπουφόν
κάλτσες, σοφρούχα
παντελόνια
κουβέρτες
υπνόσκακος
υποστρώματα

μαρμελάδες, προλίνα
μήρες δημοκρατικών
παστέλια
μπισκότα
χυμολί(ατου, συσκευασίες)
τσάι (φακελάκια)
(άχαρη)
(υμαρικά, σόζι)
χυμός τομάτας (κονσέρβες)
ολάτι, πιπέρι
κονσέρβες (όχι χοιρινό)

συνέλευση Άλσους Παγκρατίου
alsospagratiou.wordpress.com